

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 25.001 van 24 maart 2009
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 13 januari 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

- 1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het rijk binnengekomen op 13 januari 2006 en heeft zich een eerste keer vluchteling verklaard op 16 januari 2006.
Op 6 juli 2006 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij beslissing van 22 februari 2007 werd het beroep van verzoeker bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen verworpen.
- 1.2. Verzoeker verklaarde zich een tweede keer vluchteling op 5 juli 2007. Op 30 juli 2007 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering tot in overwegingname van verzoekers asielaanvraag.
- 1.3. Verzoeker verklaart niet teruggekeerd te zijn naar zijn land van herkomst en naar Iran te zijn gereisd. Verzoeker is volgens zijn verklaringen het rijk opnieuw binnengekomen op 7 mei 2008 en heeft zich een derde keer vluchteling verklaard op 8 mei 2008.

Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 7 juli 2008 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 30 oktober 2008.

- 1.4. Op 23 december 2008 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 29 december 2008 aangetekend verzonden en luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u de Irakese nationaliteit bezitten, van Koerdische origine zijn en afkomstig zijn van Suleymania (Noord-Irak). In juni 2003 zou u uit vrees voor represailles vanwege de Koerdische bevolking tengevolge uw voormalige activiteiten Irak hebben verlaten. In de periode van 1984 tot 1991 zou u immers chauffeur en persoonlijk assistent zijn geweest van (S.K.). Deze laatste zou aan het hoofd hebben gestaan van een 1500-man sterke eenheid van de ‘Nationale Defensie Bataljons’ (de zgn. Jash-milities). Deze Saddamgetrouwe gewapende eenheid waartoe u behoorde zou actief zijn geweest in de Koerdische regio en zou als voornaamste taak hebben gehad het bewaken van dorpen alsook het vernietigen van een vijftiental Koerdische dorpen. Ook zou deze eenheid tijdens de Anfal-operatie ongeveer 150 personen hebben uitgeleverd aan het Saddam-regime, waarna allen zouden zijn gedood. Uw vlucht zou haar oorsprong vinden in uw aanwezigheid bij een geheime vergadering in 1986 tussen (S.K.) enerzijds en (A.A.) van de KDP anderzijds. Het doel van deze ontmoeting was te onderhandelen over de overgave van de regio tussen Sulemaniya en Halabja, maar uw chef zou de vergadering hebben aangegrepen om de KDP-onderhandelaar in de val te lokken en te laten executeren. Deze ontmoeting zou zijn gefilmd en ook u zou hierop duidelijk herkenbaar zijn geweest. Tijdens de opstand van de Koerden tegen het Baathregime in 1991 zouden de op de film figurende mensen op gruwelijke wijze op straat zijn gedood en ook u zou in die periode zijn gezocht door het Koerdische volk. U zou echter het gebied tijdig zijn ontvlucht en zou zich in Kirkook hebben gevestigd. Hier zou u zich sindsdien afzijdig hebben gehouden van de politiek en handel hebben gevoerd. In juni 2003, enkele maanden na de inval van de Amerikanen, zou u uit schrik voor represailles Irak zijn ontvlucht in de richting van Turkije. De beelden van de ontmoeting zouden immers circuleren onder de bevolking waardoor u bekend zou zijn bij de Koerden. Ook zou u in oktober 2005 foto's naar Koerdistan hebben gestuurd, maar deze zouden bij een controlepost zijn tegengehouden. U zou in België zijn aangekomen op 13 januari 2006 en verklaarde zich vluchteling op 16 januari 2006.

Inzake deze eerste asielaanvraag betekende het Commissaris-generaal (CGVS) u op 7 juli 2006 een beslissing waarin u de vluchtelingenstatus werd geweigerd omdat uit een vergelijking van de vingerafdrukken was gebleken dat u in tegenstelling tot uw verklaringen reeds in 2001 asiel had aangevraagd in Duitsland en u er bovendien een andere identiteit bezigde. De Vaste Beroepscommissie (VBC) besliste op 22 februari 2007 dat uw beroep onontvankelijk was. Op 5 juli 2007 diende u een tweede asielaanvraag in, waarin de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing nam tot weigering tot in overwegingname van uw asielaanvraag (13 quater).

Tijdens uw derde asielaanvraag, dewelke u indiende op 8 mei 2008, verklaarde u nooit naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd. Wel legde u een busticket neer waarmee u wenst aan te tonen naar Iran te zijn teruggekeerd. In Iran zou u hebben vernomen dat uw gezin in Irak is verdwenen. U verklaarde niet naar Irak te kunnen terugkeren omdat u beschuldigd wordt van mensenrechtenschendingen tengevolge uw samenwerking met (S.K.). Ook beweerde u nog steeds gezocht te worden door familieleden van twee personen die eind jaren tachtig door het Baath-regime zijn gedood omwille van hun toenmalige oppositieactiviteiten. Deze familieleden zouden u ervan verdenken hun zonen in het verleden bij de Baath-overheid overheid te hebben verkleit.

B. Motivering

Niettegenstaande het bestaan in uw hoofde van een terechte vrees voor vervolging, dient in het kader van het onderzoek van uw asielmotieven te worden nagegaan of u niet valt onder de in artikel 1, par. F (a) van de Vluchtelingenconventie vermelde uitsluitingsgrond. Deze houdt in dat een uitsluiting van bescherming dient te worden overwogen voor ‘personen ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat zij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid hebben begaan’, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze

misdrijven in het leven te roepen. Vooral de notie 'misdrijven tegen de menselijkheid' werd reeds herhaaldelijk in verdragen omschreven, ondermeer in de oprichtingsverdragen van de verschillende internationale 'ad hoc' tribunalen (na WO II, Rwanda, ex-Joegoslavië), alsook in artikel 7 van het Statuut inzake het Internationale Strafhof (aangenomen te Rome op 17/7/1998).

Dit artikel bepaalt dat onder misdaad tegen de menselijkheid een van de volgende handelingen verstaan wordt, indien gepleegd als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval gericht tegen een burgerbevolking, met kennis van de aanval: "... (a) moord; (b) uitroeiing; (c) slavernij; (d) deportatie of gedwongen overbrenging van bevolking; (e) gevangenneming of elke andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; (f) marteling; (g) verkrachting, seksuele slavernij, gedwongen prostitutie, gedwongen zwangerschap, gedwongen sterilisatie, of elke andere vorm van seksueel geweld van vergelijkbare ernst; (h) vervolging van een identificeerbare groep of collectiviteit op politieke, raciale gronden of gronden betreffende nationaliteit, op etnische, culturele of godsdienstige gronden of op grond van het geslacht, zoals nader omschreven is in het derde punt, of op andere gronden die algemeen ontoelaatbaar worden geacht krachtens het internationaal recht, in verband met in dit punt bedoelde handelingen of een misdaad waarover het Hof rechtsmacht heeft; (i) gedwongen verdwijningen; (j) apartheid; (k) andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamelijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt."

In casu is uw samenwerking met (S.K.), die aan het hoofd stond van een gewapende Jash-militie, geloofwaardig. Tijdens uw gehoren op het Commissariaat-generaal beschreef u uitvoerig de activiteiten van deze militia en omschreef u omstandig uw taken voor deze persoon. U verklaarde in de periode 1984 tot 1991 als chauffeur én persoonlijke assistent voor (M.) (adviseur) (S.K.) te hebben gewerkt (CGVS, 30 oktober 2008, p. 11 + CGVS, 6 maart 2006, p. 10). Verder beweerde u dat het tot het takenpakket van zijn assistent behoorde om de taken van de 'Mustashar' over te nemen indien deze afwezig was (CGVS, 30 oktober 2008, p. 15). U omschrijft zich als de assistent of secretaris (DVZ 2 februari 2006, p.12) van deze Mustashar. U zou ondermeer militaire verantwoordelijken hebben ontvangen en naar de verschillende controleposten hebben gebracht (CGVS, 30 oktober 2008, p. 15). Ook zou u Salah naar verschillende plaatsen hebben gebracht waar militaire operaties door zijn manschappen werden uitgevoerd (CGVS, 30 oktober 2008, p. 11-12).

U verklaarde voorts dat jullie Fouj 160 (bataljon) over verschillende controleposten beschikte, verantwoordelijk was voor ordehandhaving en het arresteren en doden van opposanten van het Baath-regime (CGVS, 30 oktober 2008, p. 11). Verder voegde u eraan toe dat jullie bataljon verschillende Koerdische dorpen met bulldozers en explosieven heeft vernietigd. U spreekt over in totaal vijftien (CGVS, 6 maart 2006, p.7) tot vijftig dorpen (CGVS, 6 maart 2006, p.18) die door jullie werden vernietigd. In één bepaald Koerdisch dorp zouden volgens u ook chemische wapens zijn ingezet (CGVS, 30 oktober 2008, p. 11 en p. 15). De inwoners van de dorpen zouden doorgaans zijn gearresteerd, aan het Saddam-regime zijn gegeven en hierop werden ze "allemaal vermoord", zo stelt u (CGVS, 6 maart 2006).

Volgens uw verklaringen was u zelf nooit rechtstreeks betrokken bij de in artikel 1, par. F (a) van de Vluchtelingenconventie beschreven misdrijven. Echter, de uitsluitingsclausule betreft niet enkel directe daders van dergelijke misdrijven maar ook medeplichtigen, voor zover deze hebben gehandeld met kennis van de praktijken en geen enkele omstandigheid hen van hun individuele verantwoordelijkheid vrijstelt. Medeplichtigheid (cfr. Art. 25 §3 Statuut van Rome van 17 juli 1998) houdt in dat een art. 1F-misdrijf werd gepleegd - eventueel door iemand anders-, dat de persoon in kwestie hierbij een materiële bijdrage heeft geleverd, met een onmiddellijk effect op het misdrijf en dat hij de bedoeling had dat het misdrijf gepleegd werd. Rekening houdend met uw verklaring als zou u zeven jaar lang (1984-1991) de persoonlijke assistent zijn geweest van (S.), kan ervan worden uitgegaan dat u minstens medeverantwoordelijkheid draagt voor en alleszins een substantiële bijdrage geleverd heeft aan de ernstige misdaden die begaan werden door jullie fouj. In deze dient tevens gewezen te worden op de context van het conflict in Noord-Irak in deze periode, waar vele Koerdische dorpen werden vernietigd, vele duizenden burgers gedood werden en vele tienduizenden uit hun huizen werden verdreven.

Uw verklaring als zou u bij geen enkele militaire operatie waarbij de manschappen van (S.) opposanten arresteerden, doodden of dorpen vernietigden aanwezig zijn geweest, is rekening houdend met het feit dat u vele jaren lang assistent van het hoofd van de Fouj was, geheel ongeloofwaardig. Eveneens ongeloofwaardig is uw verklaring als zou u bij iedere militaire operatie bij de auto blijven staan zijn (CGVS, 30 oktober 2008, p. 12). Bovendien verklaarde u

op de Dienst Vreemdelingenzaken nog dat u toekeek "hoe onze manschappen dorpen vernielden, ik hield een oogje in het zeil" (DVZ 2 februari 2006, p.12). Hoe dan ook, het feit dat u jarenlang de nabije medestander was van het hoofd van deze fouj, legt een bepaalde verantwoordelijkheid bij u en maakt dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u minstens medeverantwoordelijk bent voor de begane misdaden.

Uit uw verklaringen blijkt dat u bij machte was de ernst en de gevolgen van de door jullie militie begane daden correct in te schatten en dat u uw medewerking hieraan bij volle bewustzijn verleende. U verklaarde uitdrukkelijk dat u wist dat de militie zich schuldig maakte aan mensenrechtenschendingen (CGVS, 30 oktober 2008, p. 13). Volgens u hebben bovendien alle mustashars en alle Fouj zich schuldig gemaakt aan dergelijke praktijken (CGVS, 30 oktober 2008, p.13).

U verklaarde dat u begin de jaren tachtig problemen kende met het toenmalige Baath-regime. Zij zouden u onder druk hebben gezet om lid te worden van hun partij of u aan te sluiten bij het Volksleger (Jaysh Al Shaabi) of de Jash-militie (CGVS, 30 oktober, p. 9). Om problemen met het Baath-regime te vermijden zou u in 1984 via een vriend in contact zijn gebracht met (S.K.), waarna u via hem de nodige bescherming genoot in het geval van nieuwe problemen met de Baath-overheid. Redenen om aan te nemen dat u onder ernstige dwang zou zijn ingelijfd of dat u zich in al die jaren niet aan de situatie zou hebben kunnen onttrekken, brengt u dan ook niet aan.

U zei verder dat u het niet goed vond dat de mensenrechten door de militie van (S.K.) werden geschonden, maar dat u er niets aan kon doen (CGVS, 30 oktober 2008, p. 12). U tracht deze daden van de Jash-milities te minimaliseren door te stellen dat deze milities ook mensen hebben geholpen, hetgeen bezwaarlijk vermag u van uw verantwoordelijkheid te ontheffen (CGVS, 30 oktober 2008, p. 12).

Gevraagd of u geprobeerd heeft om zich te distantiëren van (S.), verklaarde u het volgende: "Ik wilde dit wel doen maar omdat ik een goede chauffeur was wilde hij me niet zomaar loslaten." (CGVS, 30 oktober 2008, p. 12). Verder verklaarde u dat (S.) u veel geld aanbood en u dat bedrag nergens anders kon verdienen (CGVS, 30 oktober 2008, p. 13). Dergelijke verklaringen wijzen er niet onmiddellijk op dat u geprobeerd heeft om uw samenwerking met (S.K.) te verbreken (CGVS, 30 oktober 2008, p. 13).

Om bovenvermelde redenen dient u te worden uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie in de zin van art.1, par. F (a) van de Conventie van Genève en komt u, gezien de bepalingen van art. 55/4 a van de Vreemdelingenwet evenmin in aanmerking voor het statuut van subsidiaire bescherming.

Verder dient nog te worden opgemerkt dat het door u neergelegde identiteitsdocument dat u in het kader van uw tweede asielaanvraag neerlegde en waarmee u uw identiteit en afkomst wenst aan te tonen, ter authenticatie voorgelegd werd aan de Federale Politie, die oordeelde dat het door u neergelegde document vervalst is. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich hiervoor baseert bevindt zich in het administratief dossier. Tot slot is het door u neergelegde busticket, waarmee u wenst aan te tonen te zijn teruggekeerd naar Iran, niet van die aard dat het bovenstaande appreciatie in positieve zin kan ombuigen. Ook de door u neergelegde medische attesten, waaruit blijkt dat u problemen heeft met uw voeten (branderig gevoel), wijzigen niets aan bovenstaande appreciatie.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie alsook van bescherming onder de subsidiaire beschermingsstatus."

2. Ten gronde.

- 2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/4 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en de schending van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en het beginsel van behoorlijk bestuur, voert verzoeker, onder verwijzing naar rechtspraak en rechtsleer, aan dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een substantiële vormvereiste geschonden heeft door de miskennis van de formele motiveringsplicht. Verzoeker poneert dat hij wel degelijk nieuwe feiten en bewijsstukken heeft voorgelegd, hij als chauffeur nooit heeft

deelgenomen aan enige militaire actie van de Jash-militie en dat hij gedwongen lid is geworden van de Baath-partij.

- 2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van haar declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.
- 2.3. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag verklaarde dat hij vrees voor vervolging koestert wegens zijn lidmaatschap van en activiteiten voor de Baath-partij. Verzoekers asielaanvraag werd geweigerd nadat uit een vergelijking van vingerafdrukken was gebleken dat, in tegenstelling tot verzoekers verklaringen, hij reeds in 2001 en 2005 asiel had aangevraagd onder een andere identiteit in Duitsland. Verzoekers beroep werd door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen verworpen wegens ontstentenis van het wettelijk vereiste rechtmatig belang. De Raad wijst erop dat ter zitting van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen verzoeker stelde dat uit de niet betwiste feiten, met name het indienen van twee asielaanvragen in Duitsland onder een andere naam, geen fraude mag worden afgeleid. Verzoekers tweede asielaanvraag werd niet in overweging genomen. Verzoeker keerde niet terug naar zijn land van herkomst maar reisde blijkens zijn verklaringen naar Iran en keerde daarna terug naar België waar hij een derde asielaanvraag indiende. Verzoeker voert thans dezelfde feiten aan en stelt dat hij niet terug kan naar Irak omdat zijn gezin in Irak verdwenen is, hij er beschuldigd wordt van mensenrechtenschendingen tengevolge van zijn samenwerking met Salah Khayat en hij gezocht wordt door familieleden van twee vermoorde personen die verzoeker ervan verdenken hun zonen in het verleden bij de Baath-overheid te hebben verklikt. Ter staving van zijn derde asielaanvraag legt verzoeker volgende documenten voor: een busticket als bewijs dat hij naar Iran is gereisd en medische attesten.
- 2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus wegens medeplichtigheid aan daden omschreven in artikel 1, § F (a) van de Vluchtelingenconventie. De Commissaris-generaal steunt zijn beslissing op het feit dat (i) verzoekers samenwerking met Salah Khayat, die aan het hoofd stond van een gewapende militia, geloofwaardig is, (ii) verzoekers verklaringen dat hij bij geen enkele militaire operatie, waarbij de manschappen van Salah opposanten arresteerden, doodden of dorpen vernietigden, aanwezig is geweest, geheel ongeloofwaardig is gelet op het feit dat verzoeker zeven jaar lang de persoonlijke assistent was van Salah, (iii) uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij bij machte was de ernst en de gevolgen van de door zijn militia begane daden correct in te schatten en dat hij zijn medewerking hieraan bij volle bewustzijn verleende, (iv) verzoeker geen redenen aanbrengt waaruit blijkt dat hij onder ernstige dwang zou zijn ingelijfd of dat hij zich in al die jaren niet aan de situatie zou hebben kunnen onttrekken en (v) uit verzoekers verklaringen evenmin blijkt dat hij geprobeerd heeft om zijn samenwerking met Salah Khayat te verbreken. De Commissaris-generaal merkt verder op dat de identiteitskaart die verzoeker neerlegde in het kader van zijn tweede asielaanvraag ter staving van zijn identiteit en afkomst, een vals document betreft.

- 2.5. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat artikel 1, F van het Verdrag van Genève een uitzonderingsbepaling is met bijzonder zware gevolgen en dan ook, inzonderheid wat de vaststelling en de kwalificatie van de feiten betreft, met de grootste omzichtigheid moet worden toegepast. De Raad is echter van oordeel dat de beslissing van de Commissaris-generaal niet kan worden bijgetreden, gelet op de verschillende vaststellingen die verzoekers geloofwaardigheid totaal ondermijnen.
- 2.6. Ofschoon verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd wegens het verzwijgen van eerdere asielaanvragen in Duitsland in 2001 en 2005 en het gebruik van een andere naam, zoals blijkt uit het onderzoek van de vingerafdrukken, stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens zijn derde asielaanvraag ontkent ooit in een Europees land asiel te hebben aangevraagd (CGVS p. 2, 3 en 14). Deze vaststelling ondermijnt ernstig verzoekers asielaanvraag temeer hij ter terechtzitting van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag zijn asielaanvragen in Duitsland niet betwistte. Niet alleen kan de Raad geen geloof meer hechten aan verzoekers bewering in Kirkuk te hebben verbleven tot 2003, de Raad kan ook geen geloof hechten aan verzoekers beweerde identiteit. Verzoeker diende twee asielaanvragen in Duitsland in onder de naam "BAYIZ SUARA Salar" en houdt thans voor "MAHMOUD Mamad Salar" te heten. Verzoekers doelbewuste poging om de Belgische autoriteiten te misleiden, blijkt andermaal uit het voorleggen van een valse identiteitskaart. Uit het verslag van de Federale Politie, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers onbetwistbaar dat de voorgelegde identiteitskaart een vervalsing betreft.
- 2.7. In zoverre enig geloof aan verzoekers identiteit en afkomst zou kunnen worden gehecht, stelt de Raad vast dat verzoeker met betrekking tot de aangevoerde feiten niet verder komt dan het uiten van vage en ongeloofwaardige verklaringen. De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel begin van bewijs indient van de door hem beweerde feiten en gebeurtenissen. Zo toont hij zijn betrokkenheid bij de Baath-partij van 1984 tot 1991 niet aan evenmin als zijn verblijf in Suleymania en zijn vlucht naar Kirkuk in 1991, dit terwijl hij tijdens het gehoor verklaarde dat hij alle documenten heeft achtergelaten bij een vriend (CGVS, derde asielaanvraag p. 6). Verder blijkt uit het Cedoca-document IRQ 2006-43w, toegevoegd aan het administratief dossier naar aanleiding van verzoekers eerste asielaanvraag, dat in diverse geconsulteerde mediabronnen en databanken nergens de naam Salah Khayat werd teruggevonden, terwijl deze bekende/beruchte persoon volgens verzoekers verklaringen aan het hoofd stond van een grote Jash-militie. Verzoeker toont ook niet aan dat de vooraanstaande Abdul Agha, lid van de KDP, in 1986 geëxecuteerd werd door Salah Khayat. Noch van de videobeelden van de geheime vergadering die zouden circuleren en waarop verzoeker te zien zou zijn, noch van de foto's die hij zou hebben verstuurd wordt enig begin van bewijs ingediend; hij beperkt zich tot blote beweringen. De Raad hecht dan ook geen enkel geloof aan dit onderdeel van verzoekers relaas. Overigens wijst de Raad erop dat verzoeker verklaarde slechts een beetje Arabisch te spreken zodat deze vaststelling zijn bewering voor de Baath te hebben gewerkt tussen 1984 en 1991 verder ondermijnt (gehoor eerste asielaanvraag p. 4). Voorts is het zeer opmerkelijk te noemen dat verzoeker verklaart beschuldigd te worden van het verklikken van twee Koerden, en derhalve tevens vreest voor de familieleden van deze personen, doch de identiteit niet kent van die personen noch van hun familieleden *"omdat hij er niet aan gedacht heeft de namen te kennen"* (CGVS p. 5). De Raad besluit dan ook dat verzoeker ook dit onderdeel van zijn relaas niet aannemelijk heeft gemaakt.
- 2.8. De Raad benadrukt dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en

gedetailleerd mogelijk te doen daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). De bewijslast berust in beginsel bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de asielzoeker kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

- 2.9. De door verzoeker neergelegde documenten, met name medische attesten en een busticket van een busrit in Iran, zijn niet van die aard om verzoekers ongeloofwaardigheid te herstellen.
- 2.10. Gelet op het feit dat verzoeker zijn identiteit en afkomst niet aantoont, hij reeds twee asielaanvragen indiende onder een andere naam in Duitsland in 2001 en 2005, hij naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag in België een vals identiteitsdocument indient, hij zijn lidmaatschap van en tewerkstelling bij de Baath-partij niet aantoont, en zijn verklaringen met betrekking tot Salah Khayat en het verklikken van twee Koerden ongeloofwaardig zijn, kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers beweerde identiteit/afkomst en de beweerde vervolgingsfeiten. Om deze redenen kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in aanmerking worden genomen.
- 2.11. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Voor zover hij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, merkt de Raad op dat naar aanleiding van het onderzoek van het enige middel werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 24 maart 2009 door:

dhr. F. HOFFER,	kamervoorzitter,
dhr. W. MULS,	rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. M.-C. GOETHALS,	rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

F. HOFFER.